

# NOAPTEA TESTOASELOR

HANNAH GOLD

Ilustrații de Levi Pinfold



Traducere din limba engleză de Valentina Georgescu

**Editura Paralela 45**



## CAPITOLUL UNU

### Stejarul

SILVER<sup>1</sup> TREVELON SE LEGĂNA, atârnată într-o mână, de creanga copacului ei preferat. Era un stejar de înălțime medie, abia trecut de jumătatea vieții, care văzuse multe schimbări la viața lui. Copacul creștea în fundul grădinii din spatele casei și era unul numai bun pentru cățarat.

---

<sup>1</sup> „Argint“ (engleză în original). (N. red.)

Căci, dintre toate lucrurile pe care Silver le făcea cu cea mai mare plăcere, cel mai mult și mai mult îi plăcea să se cațare în copaci. Îi plăcea la nebunie să simtă scoarța aspră, noduroasă sub degete, adierea răcoroasă a vântului pe față și felul cum îi gâdila nările mirosul intens de lemn. Însă, mai mult decât orice, îi plăcea să fie sus, deasupra tuturor. Leagănul ocrotitor al celor mai înalte ramuri era locul unde îi veneau cele mai grozave și mai mărețe gânduri.

Practic, Silver nu avea voie să se mai cațare în stejar. Asta după ce căzuse din el și trei săptămâni fusese nevoită să stea cu brațul imobilizat într-o fașă. Însă, în timp ce se avânta spre adăpostul celei de-a treia crengi de sus (una cu dimensiuni perfecte pentru o fetiță de unsprezece ani), se gândea că, în ziua aceea, se impuneau, negreșit, măsuri de urgență.

Ceva mai devreme, la școală, avusese un test la ora de arte plastice pe care îl picase. Și nu doar că îl picase. Îl picase lamentabil. Până și Roger White o întrecuse, și el desenase o insectă-băț cu doi ochi vag mirați.

Amintirea o făcu pe Silver să se încrunte în timp ce își scotea desenul din buzunar.

— Și asta cam ce-ar vrea să fie? întrebare cu glas târăgănat doamna Snootle, în timp ce restul clasei chicotea, toți mai puțin Aziza, care era cea mai bună prietenă a lui Silver și care nu râdea niciodată de ea, nici măcar atunci când venise la școală îmbrăcată din greșeală în pijamaua cu imprimeu leopard.

— Asta, repetă Silver, cu ochii scânteindu-i de nervi, asta este ceea ce se numește artă abstractă.

— Aha, făcu doamna Snootle, sucind desenul pe toate părțile. Văd că, deși ai învățat câțiva termeni de specialitate de la tatăl tău, nu i-ai moștenit și talentul.

Silver își bălăbăni picioarele nervoasă. Nu atât de tare cât să rănească sentimentele copacului, dar suficient cât să facă frunzele să se agite, alarmate.

— Cum mai dau eu ochii cu tata acum? murmură.

Din locul înalt unde se afla, putea vedea atelierul tatălui ei. Deși denumirea de „atelier“ suna un pic cam pretențios, căci nu era decât o seră modestă, adăugată la capătul casei lor lipite de a vecinilor. Dar tatei îi

plăcea că era luminoasă. Și, așa cum îi făcea lui plăcere să le reamintească tuturor, artiștii respiră lumină așa cum peștii respiră apă. Silver îl urmări prin ușile de sticlă cum se plimba încolo și înapoi prin fața celui mai recent tablou. De dimineață, când plecase de acasă, o îmbrățișase așa cum îi plăcea ei, răsturnată cu capul în jos, ba chiar îi împrumutase cea mai scumpă pensulă a lui. Cea cu peri din pene de vultur, cumpărată într-o excursie în Mongolia.

Miji ochii și își privi încă o dată desenul. Era în mod evident o reinterpretare a unei caracatițe, așa că ce conta că nu avea deloc brațe?

Tatăl ei spunea mereu că desenele nu trebuie să aibă noimă când le privești prima oară. Uneori, toată ideea artei este să te oblighe să îi cauți comorile ascunse dincolo de suprafață. Și dacă nici el nu știa ce vorbește, atunci cine?

Cu mai mulți ani în urmă, când Silver era doar un bebeluș, el scrisese și ilustrase o carte pentru copii. Se intitula *Aventuri din Pădurea Verde* și urmărea escapadele unui grup pestriț de animale. Nimeni nu se așteptase să aibă

succes, dar cartea captase cumva imaginația oamenilor, iar Jack Trelvon devenise un pic faimos. Nu foarte faimos. Nu îl oprea nimeni pe stradă pentru un autograf (cu excepția doamnei Holland, vecina de alături, care îi ceruse, în mod straniu, un autograf pentru teckelul ei, Harold), dar suficient de faimos pentru ca oamenii să se aștepte ca Silver să fie și ea foarte talentată.

Doar că nu era.

Era catastrofală.

Își duse din obișnuință mâna la pandantivul pe care îl purta la gât. Îl primise cadou de la părinți când împlinise șapte ani, ca să nu uite cât de specială este.

— Argint pentru Argintuța noastră! intonaseră ei la unison.

În timp ce ea își deschidea cadoul, mama îi spusese din nou povestea despre cum ajunsese ea să primească acest nume neobișnuit. Și asta se întâmplase pentru că noaptea în care mama ei intrase în travaliu fusese una cu lună plină. Mai exact, una cu superlună. Luna poate avea o mare diversitate de culori: portocaliu de mandarină, auriu, portocaliu de portocală, chiar și sângeriu.

Dar, în noaptea aceea anume, din urmă cu unsprezece ani, era argintie.

Necazul era că ea nu se simțea neapărat ca o Silver. Argintul e ceva prețios. Ceva strălucitor. Ceva care iscă uimire, așa ca o tiara sau ca un foc de artificii – sau ca argintăria cea bună a bunicii. Ceva al cărui loc e într-o casetă de bijuterii luxoasă, căptușită cu catifea. În vreme ce ea avea mereu crenguțe agățate în păr, organiza curse de melci pe brațele ei, în majoritatea timpului era codașa clasei și putea râgâi aproape jumătate de alfabet dintr-o singură încercare.

Silver își îndreptă din nou privirea către desen.

Trebuia să recunoască și ea că nu avea o formă clară. Iar cele trei inimi ale caractiței puteau fi cu ușurință confundate cu trei guri căscate, flămânde. Sau chiar cu trei funduri. Îh! Pe cine încerca ea să păcălească? Tata avea mai mult talent în degetul lui mic decât avea ea în tot corpul.

Silver făcu sul foaia de desen și o îndesă la loc în buzunarul blazerului în care pusese mai devreme și pensula tatei.

Oh, nu!

Simți că i se usucă gura. Pensula. Unde era?

Îi căzuse, probabil, când se cățăraseră în copac. Se suci și răsuci pe cracă, verificând toate crăpăturile ascunse și vârând scurt mâna chiar și în scorbura bufniței. Nu era nicio bufniță acolo, doar gândaci de lemn și păianjeni. Silver se înfioră. Îi plăceau animalelor, dar cu mici excepții.

Totuși, pensula nu era pe nicăieri.

— Pe toți stropii! șuieră Silver, folosind expresia pe care o folosea tatăl ei de fiecare dată când își păta hainele cu vopsea, adică mai mereu.

Lovi din picioare de frustrare. Și când făcu asta, ceva strălucitor îi atrase atenția.

Pensula!

Era prinsă într-o crenguță cu aspect sfidător. La doar o lungime micuță de tot de braț. Întinse mâna să o apuce.

Și căzu din copac cu capul în jos.



## CAPITOLUL DOI

### Pe toți stropii!

SILVER SE ROSTOGOLI PRINTRE CRENGI ca o acrobată și ateriză în siguranță pe un maldăr de rămurele și de frunze de la baza copacului, moale ca o pernă. Sări de acolo direct pe gazon și râse.

— Mulțumesc, prietene!

Bătu cu palma trunchiul în semn de recunoștință și își culese câteva frunze rătăcite din păr, pe urmă

țopăi pe dalele de piatră ale grădinii, închipuindu-și că fugea de crocodili care încercau să o înhațe de călcâie, până ajunse la intrarea din spatele casei, unde se opri.

Începu să-și curețe mizeria de sub unghii, căutând în același timp cu privirea pe verandă după uniforma de medic a mamei. O agăța mereu în același cuier când ajungea acasă, dar acum nu o văzu pe nicăieri. Cu un fior vinovat de ușurare, Silver își luă șapca de pe cap și ținti cârligul – dar nimeri pe lângă.

Mama o dojenise de trei ori în ultima săptămână: o dată pentru că-și lăsase pantofii plini de noroi în mijlocul holului, pe urmă pentru că vărsase lapte pe masa din bucătărie în timp ce-și mânca cerealele Coco Pops și ultima oară pentru că dăduse muzica preferată prea tare când făcea duș. Silver încercase din răspun-teri să fie cuminte, dar tot i se părea că nu reușește să facă nimic bine.

— Silver? Tu ești? strigă tata.

— Vin acum!

În afară de stejar, atelierul tatei era unul dintre locurile ei de suflet, chiar dacă mirosul de terebentină<sup>1</sup> îi irita gâtul. Încăperea era plină de pânze goale, sprijinite de pereți, plus o masă de lucru din lemn, năpădită de borcane de sticlă și de tuburi de vopsea în toate nuanțele imaginabile, împrăștiate peste tot.

Tata era îmbrăcat, ca de obicei, în pantalonii lui militari kaki cu multe buzunare, suflecați până deasupra gleznelor, iar cămașa albă de pe el era pătată cu stropi de vopsea. O întâmpină pe Silver cu un zâmbet cald, luă pensula din pene de vultur de după urechea ei, apoi își întoarse privirea către pânza uriașă din fața lui. Urmă o pauză lungă.

— Silver, spuse el în cele din urmă, ce zici, negru-obsidian sau gri-cenușiu pentru partea asta de cer?

Ea privi tabloul și se încruntă.

În urmă cu doi ani, tablourile tatălui său fuseseră expuse într-o galerie excentrică din Londra. Purtașe un costum în care curseseră apele de pe el, iar lui

---

<sup>1</sup> Substanță lichidă incoloră, cu miros puternic, folosită de pictori ca diluant pentru vopselele uleioase. (N. red.)

Silver i se păruse că împrumutase un alt tată pentru seara aceea, unul care își lăsase personalitatea într-o trusă de toaletă și trăsesese fermoarul.

La fel era și cu tabloul la care lucra acum. Nu avea explozii opulente de culoare, nici raze de soare și, clar, niciun strop de strălucire. Pânza uriașă era dominată de un cer sinistru, prevestitor de furtună, cu o barcă mititică smucită de colo-colo de valuri năprasnice, mânioase.

Lui Silver îi plăcea mai mult de el când făcea desene amuzante. Cum erau desenele pentru *Aventuri din Pădurea Verde* sau mângălelile pe care le făcea pentru ea înainte de culcare, când inventa povești cu magicieni, balauri și unicorni pe foi albe de hârtie. Dar nu mai făcuse asta de multă vreme.

— Ei bine? întrebă el din nou, cu pensula strânsă acum între dinți.

Pe masă era un tub de vopsea aurie. Un auriu frumos, sclipitor, luminos, care putea face cerul să strălucească precum soarele californian.

— Păi, a...

— Obsidian, cred, o întrerupse tata. Un cristal format din lava răcită a unui vulcan. Cunoscut și drept „piatra adevărului“. Și, că tot veni vorba de adevăr, ce căutai cocoțată în copacul ăla?

— D-d-de unde știi?

Tata nu răspunse. Nu în cuvinte. În schimb, flutură dramatic pensula și pictă un X neînduplecat în aer.

— Trebuie să-mi promiți că n-o să te mai cațări niciodată în copacul ăla.

Silver oftă.

— Promit.

— Era cât pe ce să-ți rupi gâtul, iar mama ta are și-așa destule pe cap acum ca să-și mai facă griji și pentru tine.

Silver vru să sublinieze faptul că nu-și rupsesse gâtul, dar îi văzu expresia de pe față. Nu era una cu care să vrei să te pui.

Tata lăsă pensula într-un borcan cu terebentină, apoi o conduse până la o sofa veche, uzată, dintr-un colț al serei. Silver se ghemui sub brațul lui. Tatăl ei mirosea a vopsea și a culori acrilice, dar și a ceva

familiar, ce-i inspira un sentiment de siguranță. Își lăsă capul pe umărul lui.

— Deci, comoara mea, ai făcut magie cu pensula din pene de vultur?

Pe toți stropii! Sperase că tata o să uite de testul de la ora de arte plastice. Vârî mâna în buzunar fără tragere de inimă, scoase desenul și i-l întinse.

Tata netezi foaia.

— O caracatiță! zâmbi larg. Și ia te uită! Are trei inimi, întocmai ca noi trei. Eu, tu și mama. Bănuiesc că ai luat nota cea mai mare din clasă, așa-i?

Silver vru să-i aducă aminte că ea nu lua cea mai mare notă din clasă la nicio materie, dar el o privi atât de plin de speranță, că ea se mulțumi să ridice din umeri.

— Doamna Snootle n-a fost impresionată.

— Ce știe doamna Smintităl? strigă tata. (Așa o poreclise el, și de fiecare dată reușea să o facă pe Silver să râdă.) Caracatița asta este nemaipomenită!

Până să apuce să o mai interogheze despre aptitudinile ei artistice, Silver fu salvată de soneria telefonului. Un aparat atât de vechi, că trebuia să formezi

numărul cu ajutorul unui disc. Tata nu era adeptul „fițelor tehnologice“.

— Mai bine mă duc să răspund.

După ce tata plecă în bucătărie să răspundă la telefon, ea se duse la masă să se uite mai bine la vopseaua aceea aurie. N-o fi fost ea făcută din lavă de vulcan, dar îți fura ochii.

De parcă era ruptă chiar din soare.

Silver luă tubul și îl agită puțin, scoțând la iveală plicul care stătuse ascuns dedesubt. Era plin de timbre par avion, de ștampile de peste mări și țări și de câteva pete neglijente de vopsea de un albastru-cenușiu.

Uneori, tata primea scrisori de la cititorii admiratori din străinătate. Poate că scrisoarea aceea era de la unul dintre ei? Plicul avea un miros neobișnuit, pe care fata nu reuși să-l identifice. Dulce și înțepător. Silver îl întoarse pe partea cealaltă. Pe spate era o ștampilă din cerneală verde înfățișând o țestoasă.

— Ce drăguț! murmură.

Lui Silver nu-i plăcea să citească corespondența altora (cel puțin, nu în mod obișnuit), însă scrisoarea

aceea ieșea din plic, ispitind-o. Partea de sus a hârtiei albe era decorată cu copaci de toate formele și mărimile, desenați în tuș. Dedesubt era un text scris cu litere îngroșate.

## **Centrul de salvare „Plaja Țestoaselor“**

Imediat dedesubt, venea formula de adresare „Stimate domnule Trevelon“. Dar, cum nouăzeci la sută din scrisoare se afla încă în interiorul plicului, nu putea să citească și restul.

Probabil că era o scrisoare de la un fan, trase concluzia Silver. De la un iubitor de animale, căci acesta era genul de cititor atras de ilustrațiile tatălui ei. Și, deși tata nu avea nimic împotriva ca ea să-i citească scrisorile, prefera să le verifice mai întâi. Totuși, poate că nu se supăra de data asta...

— Jack! Silver! se auzi vocea mamei. Am ajuns!

Silver o privi din seră, fără să fie văzută, pe mama ei care intrase în hol. Buclele castanii erau strânse la spate în obișnuitul ei coc și avea umerii lăsați. Fără

îndoială, istovită după încă o zi lungă la cabinet. Silver tocmai voia să o salute, însă chiar atunci mama se opri în fața portretului de familie cu ei trei, cel făcut cu un an în urmă pe plajă, și îl atinse cu vârful degetelor. O expresie melancolică îi traversă chipul, atât de iute, încât Silver avu impresia că i se năzare.

— Scuze de întârziere! strigă mama și își îndreptă spatele. O urgență în ultima clipă. Un porcușor de Guineea evadat...

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, spusese tata, apărând din bucătărie. Știu că porcușorii de Guineea sunt mai importanți decât soții.

Cei doi își zâmbiră.

Pe urmă el se opri. Se înroși la față. Și...

— HAPCIUU!

Strănutul fu atât de puternic, că se cutremurară pereții. Roșu la față ca o sfeclă, tata arătă acuzator cu pensula către uniformă albastră-deschis a mamei. Ea avea obiceiul să se dezbrace de hainele de serviciu la intrare și păru surprinsă acum când constată că le avea încă pe ea.

Tata se prinse de nas ca să împiedice un al doilea strănut, și mai puternic, pe care îl simțea venind. Dar acesta erupse din el ca un vulcan.

— Nu... te-ai... dezbrăcat... de... hainele de la cabinet!

Cândva, asta era o glumă a lor: cum studentul alergic de la Arte se îndrăgostise de o studentă ambițioasă de la Medicină veterinară.

Când tata strănută pentru a treia oară, mâinile lui, și, drept consecință, și pensula odată cu ele, căpătară o viață proprie. Pensula începu să se miște încolo și înapoi, împrôșcând peste tot cu vopsea de culoarea obsidianului – pe pereți, pe parchet, chiar și pe nasul mamei.

Ochii ei căprui se îngustară.

— Jack Trevelon! se burzului ea, ștergându-și o pată de pe nas. Țasta-i chiar ultimul lucru de care mai aveam nevoie pe ziua de azi. Chiar ultimul.

Lui Silver i se strânse inima. Mai demult, mama ar fi râs și pe urmă și-ar fi dat ochii peste cap, așa cum ai da ochii peste cap din cauza unui cățeluș neascultător. Poate chiar l-ar fi sărutat pe tata (câh) și, deși

uneori asta i se părea cam jenant, Silver ar fi preferat un sărut decât tensiunea oribilă care domina acum în casa lor. Tensiunea care o făcea să se simtă de parcă ar fi călcat tot timpul pe coji de ouă.

Coborî privirea la scrisoarea din mână. Testoasa o privi și ea. Pe urmă, puse vinovată plicul la loc, sub tubul de culoare aurie, și fugi sus, la etaj.



## CAPITOLUL TREI

### Camera bebelușului

**T**EMELE PENTRU ACASĂ erau o preocupare secundară în lumea lui Silver. La fel de inoportune precum bananele prea coapte sau păianjenii. Dar până și temele i se păreau acum mai bune decât să asculte din nou, fără să vrea, încă una din certurile părinților, deși nu le stătea în fire să se certe. Ei preferau conversațiile mature, în timp ce ea reacționa mai degrabă impulsiv și dramatic.

Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția. Exact de asta avea nevoie. Silver își termină proiectul la științe, cel pe tema protejării mediului, culese echipamentul murdar de fotbal de pe podea și căută rapid pe internet despre Centrul de salvare „Plaja Țestoaselor“. Dar nu găsi mare lucru, doar o mulțime de imagini cu țestoase.

Singurul lucru pe care îl știa Silver despre țestoase era de la fratele mai mare al Azizei, Malik, care avea într-un acvariu din dormitorul lui doi pui de țestoasă de apă dulce. Dar era destul de sigură că țestoasele sălbatice din ocean sunt o specie complet diferită.

De jos, vocile părinților continuau să se audă murmurând. Până și pentru ei, disputa aceasta se întinsese neașteptat de mult. De fapt, atât de mult, încât ceva nu părea în regulă.

Mama nu uita niciodată să se dezbrace de uniforma ei de medic când ajungea acasă, nici din greșeală. În plus, reacția ei fusese absolut exagerată la reacția tatei, deși era o fire care își stăpânea foarte bine emoțiile.

Stomacul lui Silver chiorăi zgomotos. Era cu siguranță ora ceaiului, nu? Deși mâncase trei pungi din provizia ei secretă de chipsuri cu aromă de creveți, nu doar că îi era foame încă, dar acum îi mai era și sete pe deasupra. Iar în frigiderul de jos era o cutie plină cu apă de cocos. De când mama câștigase o nucă de cocos la bălciul din sat și o spărsese cu un ciocan pentru ca Silver să poată bea din ea, laptele de cocos devenise băutura preferată a fetei.

Burta îi chiorăi din nou și asta o îndemnă să treacă la acțiune. Se furișă până jos, în bucătărie, unde scoase cutia din frigider și luă o înghițitură mare. Era singura din casă căreia îi plăcea apa de cocos, așa că putea să o gâlgâie direct din cutie. Cu alte băuturi nu proceda la fel. Poate doar uneori cu sucul de portocale, când nu era nimeni prin preajmă.

Scoase un mic râgâit. Și imediat încremeni.

Vocea tatei răzbătu prin peretele subțire dintre camera de zi și bucătărie, și, deși Silver își băgase suficient nasul unde nu-i fierbea oala, îi fu imposibil să nu audă.

— Tocmai de-aia am și acceptat, spuse tata. Nu crezi că meriți și tu o pauză? Că merităm cu toții o pauză? Este schimbarea de care avem nevoie.

Silver șterse urma de apă de cocos rămasă deasupra buzei superioare, ca o mustață. Despre ce tot vorbea tata acolo? Ce schimbare?

Mama îi răspunse ceva, însă mult prea încet ca să poată auzi.

— O să fie o aventură! răspunse tata. O aventură pentru toată familia.

— Dar ai acceptat invitația fără să discutăm înainte! spuse mama, cu tonul vocii ridicat cu o octavă. Dacă eu nu sunt pregătită pentru „o pauză“?

— Nu mai putem continua așa, Gerrie, răspunse el, apoi strănută de două ori.

După ce își reveni, coborî glasul. Dar, chiar și pe acel ton mai blând, era imposibil de trecut cu vederea tristețea împletită printre cuvintele lui.

— Mai ales după... știi tu.

Mama scoase un sunet grav, gutural. Cam ca al unui animal când îl doare ceva.

Și brusc, lui Silver îi pieri setea. Puse cutia înapoi în frigider și trecu tiptil pe lângă camera de zi, având grijă să nu fie observată. Mama era lipită de pieptul tatei. El o strângea tare în brațe, chiar dacă ea purta încă uniforma de medic veterinar, iar el urma să aibă ochii iritați câteva ore bune după aceea.

Silver înghiți nodul tare din gât și se strecură pe hol. Făcu o pauză scurtă la jumătatea scării, lângă arborele genealogic al familiei Trevelon, pictat de tata pe perete ca să le poată spune noapte bună strămoșilor de fiecare dată când mergeau la culcare. Pe urmă se opri în fața camerei bebelușului.

În camera aceea era o adevărată junglă. Copaci cu coroane verde-smarald imense, maimuțe sărind, papagali-curcubeu, chiar și un leneș cu ochi adormiți. Fresca, din podea până în tavan, era atât de animată și de dinamică, încât Silver își dorea uneori să doarmă acolo.

Dar aceasta nu era camera ei. Era camera pe care părinții ei o amenajaseră cu mai bine de cinci ani în

urmă în așteptarea unui nou bebeluș. La început, Silver fusese puținel indispusă la gândul unei persoane noi în casă, mai ales a cuiva care miroase a caca și orăcăie mult. Însă, cu timpul, se obișnuise cu ideea. La fel cum Aziza își dezmierea adesea frățiorul mai mic, Silver se imagina legănându-și frățiorul mititel în brațe, privind în ochisorii săi umezi și simțindu-i degetele micuțe strângându-se în jurul degetului ei mare. Și poate, când se făcea mai mare, avea să îi arate cum să se cațare în copaci (secretul era să nu te gândești prea mult la vârf) și poate l-ar fi învățat și cum să tragă lovituri de pedeapsă pe terenul de fotbal. Evident că toate ar fi ajuns în poartă.

A existat însă o singură problemă: mult așteptatul bebeluș, un frate sau o surioară, nu a mai sosit niciodată.

Mama și tata au încercat să-i explice situația cât de bine au putut. Cum se fac bebelușii. (Bleah!) De ce unele cupluri nu reușesc să aibă copii, deși își doresc un copilaș mai mult decât orice pe lume. Și cum există

ceva pe nume FIV, care, se pare, înseamnă să faci un bebeluș în eprubete și recipiente Petri, ca într-un experiment bizar de la ora de chimie a lui Silver.

Dar alte lucruri erau inexplicabile, ca de exemplu transformarea mamei. Silver știa exact momentul când se întâmplase asta, mai precis, după ce prima încercare de fertilizare *in vitro* eșuase.

Mama fusese întotdeauna puternică. Trebuia să fie ca să facă față tuturor lucrurilor triste pe care le vedea în fiecare zi la cabinetul veterinar. Era un fel anume de putere, ca și cum ar fi purtat o platoșă ce respingea tot ce e rău. Dar, pe măsură ce anii au trecut, iar camera bebelușului s-a umplut cu pânze de păianjen, în platoșa mamei au început să apară fisuri. Unele atât de adânci, că Silver putea trage cu ochiul prin ele, întrezărind o mamă despre care habar nu avusese vreodată că există. Ca atunci când vezi un melc fără cochilie. Micuț și vulnerabil.

Cam pe vremea aceea, tata hotărâse să nu mai ilustreze cărți pentru copii, de parcă asta i-ar fi amintit

prea mult de toată situația. De ceva ce nu avea. Și, cu timpul, casa Trevelon, odinioară un loc plin de bucurie, de râsete și de culoare, se transformase într-un spațiu fragil, ostenit și de un cenușiu apăsător.